

عنوان مقاله:

مدارای اجتماعی در قرآن و سیره معصومین(علیهم السلام)

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

مسعود قنبری شیخ شبانی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

مدارا یکی از صفات برجسته انسانی است. که خداوند این ویژگی را در قرآن به عنوان نعمت و رحمت الهی قلمداد فرمود. مدارا به عنوان یک فضیلت والای اخلاقی که دارای اثری به سزا در حوزه ی اخلاق فردی و اجتماعی است از اصولی است که در بهبود و رشد روابط انسان با دیگران، تاثیر شگرفی و رعایت آن برای آرامش عمومی جامعه ضروری است. این فضیلت اخلاقی از جمله صفاتی است که آدمی را در دنیا و آخرت به مراتب بلند و درجات ارجمند می رساند. مدارا نقش بسیار سازندهای در زندگی خانوادگی و اجتماعی انسان دارد. زندگی پر از ناگواریهایی است که انسان با آن رو برو میشود. اگر انسان بنا را بر مدارا کردن با مردم نگذارد و در مشکلات و ناهمواریها، با دیگران به تندی و خشونت رفتار کند، هم به اعتبار اجتماعی و هم به سلامت دینی و اخلاقی خود لطمه خواهد زد. در تبار شناسی به حیطه های مختلف مدارا دست می یابیم. در این مقاله از روش کتابخانه ای بهره برده شده است و در نتیجه به بررسی مدارای اجتماعی در قرآن و سیره معصومین(علیهم السلام) پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

قرآن، پیامبر(ص)، امام علی(ع)، سیره معصومین(علیهم السلام)، مدارای اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/883064>

